

TEMPUS
Cristina Minguillón

Edita: Ajuntament de Dénia

Regidoria de cultura

Regidor de cultura:

Raúl García de la Reina

Coordinació i maquetació:

Laura Berbegall

Fotografies:

Oscar Insua

Textos:

Blanca Ortiga y Cristina Minguillón

Dades de contacte de l'artista:

web: www.cristinaminguillon.com

Instagram: @crisminguillon

Email: cminguillon1@gmail.com

TEMPUS

Del 13 de març al 12 d'abril de 2026

Centre d'art l'Estació

El pas del temps marca la nostra vida i deixa empremta en el nostre cos. No tant en les ganes de joc, de reptes, d'aventura i de coneixement. Travessem milers de situacions de les quals no sabem si eixirem, dols, dolor, plaer, amor, alegria, somnis, connexió, comunicació, soledat, dubtes, desorientació, pors, tristesa, ràbia...

Aquesta exposició vol ser una reflexió sobre el pas del temps i del que fem mentre transcorre.

El paso del tiempo marca nuestra vida y deja huella en nuestro cuerpo. No tanto en las ganas de juego, de retos, de aventura y de conocimiento. Atravesamos miles de situaciones de las que no sabemos si saldremos, duelos, dolor, placer, amor, alegría, sueños, conexión, incomunicación, soledad, dudas, desorientación, miedos, tristeza, rabia...

Esta exposición quiere ser una reflexión acerca del paso del tiempo y de lo que hacemos mientras transcurre.

En el taller, elaborando BABEL IX
2022

SOSTENIENDO EL DOLOR

Gres (1280°C), engobes de alta temperatura,
óxidos de hierro y manganeso. Soporte de hierro.

89cm x 20'50cm X 20'50cm

2025

Aquesta obra la va crear el dolor. Va arribar de sobte, sense avisar, com una punxada freda i metàl·lica es va clavar a la meua mà esquerra i vaig haver de parar. Enmig de les presses i el vertigen, vaig haver de parar i escoltar-lo. Vaig haver d'aprendre a sostindre el dolor, conviure i dialogar amb ell, negociar per a continuar avançant.

Vaig canviar la meua manera de treballar el fang, amb trossets de planxes fines de gres retallades i pegades, sostenint-se les unes a les altres buscant aconseguir créixer i no caure.

Van aparéixer formes lleugeres, permeables, perforades, en aparença fràgils i, no obstant això, més fortes que mai, una nova bellesa ruda, primària, que parla dels primers passos en la construcció amb fang. I va superar la prova del foc. Va eixir triomfant, calenta i bella demanant l'ajuda del ferro per a elevar-se i brillar.

Estic sent cada vegada més conscient del paper d'aquest dolor en el meu creixement, fins a arribar a trobar-lo a faltar quan falta.

Cristina Minguillón

Esta obra la creó el dolor. Llegó de pronto, sin avisar, con una punzada fría y metálica se clavó en mi mano izquierda y tuve que parar. En medio de las prisas y el vértigo, tuve que parar y escucharle. Tuve que aprender a sostener el dolor, convivir y dialogar con él, negociar para seguir avanzando.

Cambié mi forma de trabajar el barro, con trocitos de planchas finas de gres recortadas y pegadas, sosteniéndose unas a otras buscando conseguir crecer y no caerse.

Aparecieron formas ligeras, permeables, horadadas, en apariencia frágiles y, sin embargo, más fuertes que nunca, una nueva belleza ruda, primaria, que habla de los primeros pasos en la construcción con barro. Y superó la prueba del fuego. Salí triunfante, caliente y hermosa pidiendo la ayuda del hierro para elevarse y brillar.

Voy siendo cada vez más consciente del papel de este dolor en mi crecimiento, hasta llegar a echarlo de menos cuando falta.

Cristina Minguillón

RESTOS (Telar 1)

Gres (1280°C), fibras vegetales, piedras, madera y yute

25 cm x 70 cm

2025

HERIDA I

Gres negro (1280°C) y piedras

30 cm x 30 cm x 15 cm

2022

TEJIDO EN PIEDRA II

Gres (1280°C), yute, alquitrán de deriva

30 cm x 30 cm x 15 cm

2022

Lluny d'operar com a contradicció o oxímoron, **Teixit en pedra II** es constitueix com un títol tractat com un material més. I consegüentment, es presenta nu, sense metàfores, nomenant allò que vol fer veure: l'articulació de procediments i materials. Així mateix, aquest enunciat operatiu dona compte d'una pràctica basada en la insistència i perseverança, de les quals (II) és testimoni. No es tracta d'una repetició formal, sinó de l'assenyalament de la intenció de voler aprofundir.

El material ceràmic es presenta brut, sense esmaltats ni concessions. Tal com és. Una ontologia material coherent amb la presència i tractament de la resta d'elements que componen la peça: corda de bramant i aglutinacions de quitrà de deriva. Perquè no hi ha res més fràgil, i al mateix temps, amb major fortalesa que mostrar els materials en el seu ser. Els materials són, i en eixe ser s'ofereixen.

El procediment ceràmic, àmpliament manejat per Cristina Minguillón, no és present ací com a resposta a una tradició disciplinar, sinó que es posa a la disposició del fer, de la trobada entre materials. El procediment deixa de ser un fi per a esdevindre espai de negociació. En **Teixit en pedra (II)**, aquesta tècnica ceràmica es subordina a la lògica de l'ordit, inscrivint-se en una genealogia de quefers vinculats a l'acte de teixir. Genealogia que ha sigut àmpliament revisada des de la perspectiva feminista, no sols per les formes resultants -nusos, xarxes, trames-, sinó pels espais de trobada que aquestes pràctiques van implicar històricament per als qui les exercien.

TEJIDO EN PIEDRA II
Blanca Ortiga. 2025

Lejos de operar como contradicción u oxímoron, **Tejido en piedra II** se constituye como un título tratado como un material más. Y como tal, se presenta desnudo, sin metáforas, nombrando aquello que quiere hacer ver: la articulación de procedimientos y materiales. Así mismo, este enunciado operativo da cuenta de una práctica basada en la insistencia y perseverancia, de las cuales (II) es testigo. No se trata de una repetición formal, sino del señalamiento de la intención de querer profundizar.

El material cerámico se presenta bruto, sin esmaltados ni concesiones. Tal y como es. Una ontología material coherente con la presencia y tratamiento del resto de elementos que componen la pieza: cuerda de bramante y aglutinaciones de alquitrán de deriva. Pues no hay nada más frágil, y al mismo tiempo, con mayor fortaleza que mostrar a los materiales en su ser. Los materiales son, y en ese ser se ofrecen.

El procedimiento cerámico, ampliamente manejado por Cristina Minguillón, no está presente aquí como respuesta a una tradición disciplinar, sino que se pone a disposición del hacer, del encuentro entre materiales. El procedimiento deja de ser un fin para devenir espacio de negociación. En **Tejido en piedra (II)**, esta técnica cerámica se subordina a la lógica de la urdimbre, inscribiéndose en una genealogía de haceres vinculados al acto de tejer. Genealogía que ha sido ampliamente revisada desde la perspectiva feminista, no solo por las formas resultantes -nudos, redes, tramas-, sino por los espacios de encuentro que estas prácticas implicaron históricamente para quienes las ejercían.

TEJIDO EN PIEDRA II
Blanca Ortiga. 2025

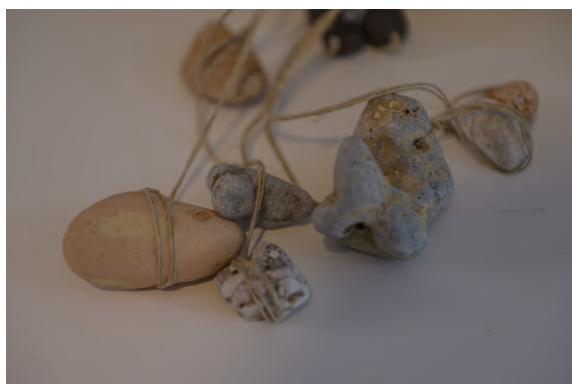

TEJIDO EN PIEDRA I

Gres (1280°C), yute y material de construcción de deriva

30 cm x 30 cm x 15 cm

2022

Detalle TEJIDO EN PIEDRA I

COMBO III

Gres (1280°C), yute y madera

60cm x 60 cm x 180 cm

2025

AGUA

Gres (1280°C) y vidrio

35 cm x 30 cm x 10 cm

2025

COMBO I

Gres (1280°C), engobes y óxidos.

60cm x 60 cm x 180 cm

2025

COMBO I (Detalle)

Gres (1280°C), engobes y óxidos.

60cm x 60 cm x 180 cm

2025

FLORECER I y II

Arcilla roja y alambre (1000°C)

30 cm x 30 cm x 15 cm

2022 / 2026

DE PÁJAROS Y MARIPOSAS I

Gres blanco (1280°C), yute, vidrio, luz, nzares y nácar

15 cm x 15 cm x 58 cm

2025

RESTOS (I / VI)

Gres (1280°C), materiales de deriva y soportes de hierro

Medidas variadas.

2025 y 2026

Enfront de les estratègies d'injúria que el mercat de l'art ha exercit sobre aquests procediments —històricament associats al subjecte polític anomenat dona—, l'artista pren posició i revisa la tradició des de fonts prehistòriques.

Aquesta presa de posició es manifesta també en l'escala de l'obra. Davant d'una història de l'art que ha privilegiat el gran format - signe d'autoritat i monumentalitat, atributs tradicionalment associats al masculí, així com les condicions de producció que per a això es precisen-, Minguillón tria construir un marc d'intimitat. Una relació de tu a tu. Perquè la grandària no resta dignitat a ser.

Aquesta obra, igual que la resta de treballs de l'artista, no s'orienten cap a un fora ni busquen validació externa. Treballa en un ordit amb la pròpia artista: així com la mar i el quitrà es transformen mútuament, el fa l'artista i les seues peces. Es construeix un lloc de fricció, trobada i esdevenir.

Perquè l'art no pot canviar el món. Però sí (re)construir al subjecte que el pensa i el transforma. Ací se situa el potencial del fer artístic.

Tejido en piedra II
Blanca Ortega. 2025

Frente a las estrategias de denostación que el mercado del arte ha ejercido sobre estos procedimientos — históricamente asociados al sujeto político nombrado mujer—, la artista toma posición revisitando la tradición desde fuentes prehistóricas.

Esta toma de posición se manifiesta también en la escala de la obra. Frente a una historia del arte que ha privilegiado el gran formato - signo de autoridad y monumentalidad, atributos tradicionalmente asociados a lo masculino, así como las condiciones de producción que para ello se precisan-, Minguillón elige construir un marco de intimidad. Una relación de tú a tú. Pues el tamaño no resta dignidad a ser.

Esta obra, al igual que el resto de trabajos de la artista, no se orientan hacia un afuera ni buscan validación externa. Trabaja en una urdimbre con la propia artista: así como el mar y el alquitrán se transforman mutuamente, lo hace la artista y sus piezas. Se construye un lugar de fricción, encuentro y devenir.

Pues el arte no puede cambiar el mundo. Pero sí (re)construir al sujeto que lo piensa y lo transforma. Ahí se sitúa el potencial del hacer artístico.

Tejido en piedra II
Blanca Ortega. 2025

BABEL XV

Gres (1280°C)

32 cm x 32 cm x 70 cm

2025

RESTOS I

Gres (1280°C)

15 cm x 20 cm x 35 cm

2025

REFERENTS en l'obra de Cristina Minguillón. Blanca Ortiga. 2025.

La capella Rothko (Houston, Texas) constitueix una de les referències que Cristina Minguillón comprén en el cos. Un interès que no respon a una qüestió formal, sinó de sentit: la possibilitat de suspendre el temps, de produir un tall i col·locar ací el cos, en el silenci.

Aquest, la cerca del silenci és un dels propòsits de la pràctica de l'artista. Un silenci que no emergeix com a negació o buit, sinó que esdevé de la trobada i negociació amb els materials. La matèria pren forma i es resol al mateix temps que la seua faedora. És ací on es produeix silenci.

Minguillón es muda a la mar. I així esdevé un nou marc material en el seu treball que permetrà incorporar materials provinents de la mar encara que sempre des de la mirada que ja venia practicant. Fins i tot sostenint el procediment ceràmic, la seua pràctica presenta els materials en cru, mostrant el seu ser i condició. Aquest nou lloc irromp així, com a agent que porta amb si un onatge de nous materials, viscuts, erosionats i deglutits i, amb ells, nous moviments.

D'aquests quefers dona compte, amb freqüència, mitjançant sèries. En aquestes, l'artista desplega gestos, insisteix en suspensions i introdueix formes de trobada. En aquest sentit, i portant al conscient allò de què venim parlant, destaca la seua sèrie Silenci (2013-2022). El conjunt de peces que formen Dents (2023) ens fa vibrar amb una polifonia de crits i xiscles que no sonen, com si entràrem a una escena in medias res. Destaca, així mateix, Restes (2025), una obra que no és sinó un cos que busca cosir-se, amb la delicadesa de saber-se reconstruir reconeixent la bellesa implacable, la potència estètica del trencament.

La pràctica de Cristina Minguillón s'inscriu en diàleg amb el treball d'altres artistes. Les sutures de Louise Bourgeois, els cordills i cavitats de Barbara Hepworth, l'art tèxtil d'Aurèlia Muñoz reverberen en ella a l'hora de treballar. A aquestes referències se sumen afinitats amb pràctiques contemporànies com les de Patricia Camet o els estranyaments de Txaro Marañón. Artistes que importa referenciar perquè no hi ha pràctica més feminista que la de nomenar.

El treball de Cristina Minguillón revela amb claredat un propòsit ferm i sostingut.

La seua trobada amb la matèria l'ajuda a comprendre-la comprendre's, i resoldre's com a subjecte. Perquè som matèria i l'absència d'aquesta.

REFERENTES en la obra de Cristina Minguillón. Blanca Ortiga. 2025.

La capilla Rothko (Houston, Texas) constituye una de las referencias que Cristina Minguillón comprende en el cuerpo. Un interés que no responde a una cuestión formal, sino de sentido: la posibilidad de suspender el tiempo, de producir un corte y colocar ahí el cuerpo, en el silencio

Éste, la búsqueda del silencio es uno de los propósitos de la práctica de la artista. Un silencio que no emerge como negación o vacío, sino que deviene del encuentro y negociación con los materiales. La materia toma forma y se resuelve al tiempo que su hacedora. Es ahí donde se produce silencio.

Minguillón se muda al mar. Y así acontece un nuevo marco material en su trabajo que permitirá incorporar materiales provenientes del mar aunque siempre desde la mirada que ya venía practicando. Aun sosteniendo el procedimiento cerámico, su práctica presenta los materiales en crudo, mostrando su ser y condición. Este nuevo lugar irrumpe así, como agente que trae consigo un oleaje de nuevos materiales, vividos, erosionados y deglutidos y, con ellos, nuevos movimientos.

De estos haceres da cuenta, con frecuencia, mediante series. En ellas, la artista despliega gestos, insiste en suspensiones e introduce formas de encuentro. En este sentido, y trayendo al consciente aquello de lo que venimos hablando, destaca su serie Silencio (2013-2022). El conjunto de piezas que forman Dientes (2023) nos hace vibrar con una polifonía de gritos y chillidos que no suenan, como si entrásemos a una escena in medias res. Destaca, así mismo, Restos (2025), una obra que no es sino un cuerpo que busca coserse, con la delicadeza de saberse reconstruir reconociendo la belleza implacable, la potencia estética de la rotura.

La práctica de Cristina Minguillón se inscribe en diálogo con el trabajo de otras artistas. Las suturas de Louise Bourgeois, los cordeles y cavidades de Barbara Hepworth, el arte textil de Aurèlia Muñoz reverberan en ella a la hora de trabajar. A estas referencias se suman afinidades con prácticas contemporáneas como las de Patricia Camet o los extrañamientos de Txaro Marañón. Artistas que importa referenciar pues no hay práctica más feminista que la de nombrar.

El trabajo de Cristina Minguillón revela con claridad un propósito firme y sostenido.

Su encuentro con la materia le ayuda a comprenderla comprenderse, y resolverse como sujeto. Pues somos materia y la ausencia de ésta.

BABEL IX

Gres porcelánico (1280°C), madera, yute, cristal, luz

15 cm x 15 cm x 58 cm

2025

Detalle BABEL IX

CRISTINA MINGUILLÓN

CURRÍCULUM

Cristina Minguillón (Madrid, 1959)

Es va formar a l'Escola de Ceràmica de la Moncloa de Madrid; a la Biblioteca Nacional com a Documentalista/Ajudant de Biblioteca; en la Universitat Autònoma de Madrid, llicenciant-se en Història de l'Art; a l'Escola Universitària Santa María de Madrid (1984) com a Diplomada en Magisteri, en la (Universitat Camilo José Cela) de Madrid, cursant el Grau en Educació i en el Centre d'Artteràpia i Teràpia Gestalt de Madrid completant la formació com a Art terapeuta Gestalt.

Ha desenvolupat la seua activitat professional com a professora de ceràmica, bibliotecària, il·lustradora, professora d'Història de l'Art i art terapeuta Gestalt.

En l'actualitat, Cristina Minguillón, forma part del grup d'escultura MTG (MÍNIMO TAMAÑO GRANDE) amb seu a Madrid.

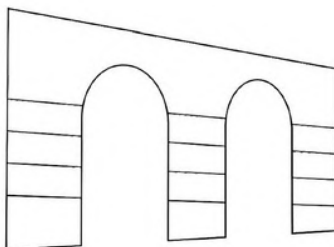
Cristina Minguillón (Madrid, 1959)

Se formó en la Escuela de Cerámica de la Moncloa de Madrid; en la Biblioteca Nacional como Documentalista/Ayudante de Biblioteca; en la UAM (Universidad Autónoma de Madrid) licenciándose en Historia del Arte; en la Escuela Universitaria Santa María de Madrid (1984) como Diplomada en Magisterio, en la UCJC (Universidad Camilo José Cela) de Madrid, cursando el Grado en Educación y en el Centro de Arteterapia y Terapia Gestalt de Madrid completando la formación como Arte terapeuta Gestalt.

Ha desarrollado su actividad profesional como profesora de cerámica, bibliotecaria, ilustradora, profesora de Historia del Arte y arte terapeuta Gestalt.

En la actualidad, Cristina Minguillón, forma parte del grupo de escultura MTG (MÍNIMO TAMAÑO GRANDE) con sede en Madrid.

Publicacions i catàlegs

L' ESTACIÓ

centre d' art

2000

JOSÉ ALBERDI

“Retrospectiva” Núm. 1

ADRIÀ PINA

“Jocs” Núm. 2

TEO SAN JOSÉ

“10 Anys de Cultura Mediterrània” Núm. 3

2001

PÉREZ CARRIÓ

“Llibres i Pintures Simbòliques” Núm. 4

JOSEP VANACLOCHA

“Diari de la mar” Núm. 5

2002

HANS-DIETER ZINGRAFF

“Espacio y Luz” Núm. 6

ARTUR HERAS

“Cop de daus” Núm. 7

MORALES PERIS

“Suggeriments del paisatge” Núm. 8

2003

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS I

Núm. 9

SALVADOR SORIA

“Del 64 al 2003” Núm. 10

2004

MARIONA BRINES

“Pintura i Col·lage” Núm. 11

VICENT CARDÀ

Núm. 12

GINESTAR

“Naturaleza protegida” Núm. 13

2005

RAFAEL CARRIÓ

“Via Sinòptica” Núm. 14

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS II

Núm. 15

ALLUÉ

“Retrospectiva” Núm. 16

2006

NAVAS

“Ondulacions” Núm. 17

MIGUEL ÁNGEL VALERO

“Luna llena” – “Flores” Núm. 18

EL QUE EL CINEMA ENS VA DEIXAR.

L'EXPOSICIÓ

Núm. 19

2007

“DÉNIA. L'ALTRA MIRADA”

Núm. 20

VICENT TALENS

Núm. 21

GRUPO M.A.I

Núm. 22

2008

ANNA PERLES

“Roig i negre” Núm. 23

QUICO TORRES

“Somnis i realitats” Núm. 24

50 ANYS DEL RODATGE DE LA PEL·LÍCULA

JOHN PAUL JONES

Núm. 25

ÓSCAR BENITO

“Buscant la bellesa” Núm. 26

2009

MOISÉS GIL

“Circumstancialitats vivencials” Núm. 27

TRETZE MIRADES

Núm. 28

2013

COSTA TUR

Núm. 29

2016

JOSÉ LUIS ROMANY

Núm. 30

2017

EL OJO INDISCRETO – 10 TALLERES

Núm. 31

FAUSTO MORILLAS

“Viajeros” Núm. 32

4 PARADIGMAS DE LA INVESTIGACIÓN
EN LA ESCULTURA CONTEMPORÁNEA

Inma Mengual, M^aJosé Zanón, Juan Francisco
Martínez Gómez i David Vila Moscardó Núm. 33

MIQUEL PLANAS

“Dibuix vs. Escultura / Paper vs. Ferro” Núm. 34

L'ESCOLA DE PLÀSTICA EXPERIMENTAL
A.VIVES

Primera parada. Núm. 35

2018

ALFREDO SANZ

“Fotografies entre dos segles” Núm. 36

L'AVENTURA DE LA GRÀFICA

Aina Cortés, Jaume Alós, Carlos Danús,
Carmen Bermejo, Marta Canals, Julio León,
Ximena Bianco, Anna Skants, Eva Murillo,
Carmen Pastrana, Toni Salóm Núm. 37

“HOMENATGE A ALBERDI,

10 anys de la seua mort”

Josep A. Ahuir, Rafael Carrió, Joan Castejón,
Modest Marí, Toni Marí, Manuel Navas, Teo
San José, Quico Torres. Núm. 38

2019

JOSEP ROS

“Es quan dorm que hi veig clar” Núm. 39

“TRES TRAMAS Y UN CAMINO”

Erica Landfors, Mónica G.Candela, Susana
G.Ungo. Núm. 40

“DIÀLEGS I EVOLUCIÓ”

Àngel San Martín, Vicent Torres, Miquel
Segura. Núm. 41

BORJA ABARGUES

“Somos” Núm. 42

2020

VENTO MARTÍ

“Racó del Buc” Núm. 43

CARLES ROMANY

“Corrimiento al rojo” Núm. 44

PAULA SEGARRA

“A cielo descubierto” Núm. 45

LA FIGUERA

“Mirades” Núm. 46

2021

“Vinticinvcacances a Ovidi Montllor”

Núm. 47

NINA LLORENS PETERS

“Mirar de cerca” Núm. 48

MARISA ARCHE

“Conciència en acció” Núm. 49

GRUPO TRAZO 7 ARTE CONTEMPORÁNEO
MIRADAS DESDE EL TIEMPO

Javier Astarloa / Teófilo Buendía

Ricardo Fernández / Arantza Marcoida

Pablo Marcoida / Kontxa Mauro /

Marta Mena / José Luis Menéndez /

Remy J. López / Julio Nuez / Ángel Núñez

Paula Pupo / Ernesto Yáñez. Núm. 50

ANTON GUDZYKEYCH

MARIIA ZHURYKOVA

“CONEXIÓ / CONEXIÓN” Núm. 51

Mª EUGENIA VÁZQUEZ–GUNDÍN
ETCHEVERRÍA

“EL DUELO” Creando una nueva realidad

Núm. 52

DAVID CISNEROS

“ALMAS SALVAJES”

Núm. 53

RAFAEL FERNÁNDEZ

“MARINA / MARINES”

Centenari del pintor i catedràtic

Rafael Fernández (1921 – 2007)

Núm. 54

2022

GEORGIA RIBES ZANKL & YVONNE RIBES
ZANKL

EROS Y MELANCOLÍA

Què és salut? I què relació existeix entre
salut,

malaltia i vida?

Núm. 55

MARIÀ GARRAÑANA

BULEVARD DE L'ÈXTASI

Núm. 56

JAIME JOSÉ HURTADO.

“Naturaleza Inerte”.

Num 57

ALFREDO SANZ I XAVIER FORNÉS.

“Som Mediterranis”.

Num 58

2023

ALBERT ANGULLÓ, ANTONI COLL, SIXTO
MARCO, JOAN CASTEJÓN

“Grup d'Elx”.

Núm 59

ÁNGELA GARCÍA CODOÑER, ISABEL
OLIVER Y MARIBEL DOMÈNECH

“Ni un paso Atrás”

Núm. 60

ILUSTRACIONES DE EBERHARD
SCHLOTTER

“Cervantes Don Quijote”

Núm. 61

MIGUEL MAIRENA ÁLVAREZ

Naixement, Vida i Mort del Montgó

Núm. 62

LETICIA G. RIVERO, TONI MOYA,
MODESTO MARÍ

SENTIMENTS³

Núm. 63

2024

SIBYLLE SCHORLEMMER

“Mujeres del mundo”

Núm. 64

CARMEN S.RUANO

“Feminae”

Núm. 65

PEP AGUILAR MALLOL

“Lletres i paraules”

Núm. 66

RAMÓN PÉREZ CARRÍO

“La fuga d’Atalanta”

Núm. 67

ANDRÉS JAÉN

“40 anys treballant i encara no he pagat la hipoteca”

Núm. 68

2026

JOSE ANTONIO FONTAL ÁLVAREZ

“Arte sensitivo. Diálogo entre almas”

Núm. 78

MARIA JOSÉ SORIANO MELCHOR

“Enigmas: De lo corpóreo a lo intangible”

Núm. 79

CRISTINA MINGUILLÓN

“Tempus”

Núm. 80

2025

ANTONI MAHIQUES LATTUR

“El món màgic de Toni Mahiques Lattur”

Núm. 69

FRANCESC VERA, XAVIER MOLLÀ, PEP APARISI I NATXO FRANCÉS

“Les coses veritables. Col·lecció Efímer”

Núm. 70

Centenari de INÉS BAS i NEBOT (1925-2025)

“Del pinzell a la granera”

Núm. 71

NICOLETTA TOMAS CARAVIA

“Un camino con corazón”

Núm. 72

RAMÓN DE CÁRDENAS OLIVARES

“Experimentaciones”

Núm. 73

MARIIA ZHURYKOVA

“Resiliencia”

Núm. 74

PEDRO FAUS

“Se vende museo”

Núm. 75

BEGOÑA JORDÁ ALBIÑANA

“A contraforma. El lenguaje de las letras”

Núm. 76

PEPE VEGAS

“El hueco. Metonimia de la ausencia”

Núm. 77

Ajuntament de Dénia

L' ESTACIÓ

centre d' art